

23. srpna 1922 prudké; v době od 24. srpna do 9. září 1922 mírnější a vymizely úplně do 15. října 1922. Následkem propuknutí Basedovy choroby měla pak žalobkyně po dobu 3½ měsíce fyzické bolesti a sice jen nepatrného stupně a občasné, ale při tom měla různé nervové obtíže. Tyto obtíže, jak je znalci líčí, totiž slabosti, nevolnost, průjmy, hubnutí, třes rukou, nelze pokládati za čistě duševní útrapy a nutno i k nim při výměře bolestného přihlížeti. I když měřítko pro výši bolestného musí býti objektivní, a nelze hleděti k sociálnímu postavení žalobkyně, jest přiznaná částka přiměřena jak trvání, tak síle bolesti, při čemž právem nižší soudy v úvahu vzaly také zmenšenou nákupní cenu peněz, jak bylo nejvyšším soudem již opětovně rozhodnuto.

Čís. 5859.

V řízení o žalobě o neplatnost manželství není civilní soud vázán (§ 268 c. ř. s.) nálezem trestního soudu, jenž proti předpisu §u 5 tr. ř. si vyřešil sám též předurčující otázku platnosti manželství.

Ohledně formy uzavření manželství v cizině jsou rozhodny předpisy místa, kde sňatek uzavřen. Byl-li jeden ze snoubenců zdejším příslušníkem, stačí, byla-li zachována forma, jakou předpisuje zdejší zákon.

Pokud jest platným manželství, uzavřené v Rusku za války.

(Rozh. ze dne 17. března 1925, Rv I 1942/25.)

Václav A. a Ljuba A-ová rozená K-ová uzavřeli dne 29. července 1918 sňatek v Alexandrově, Vladimírská gubernie v Rusku dle obřadu pravoslavného. Po příchodu do Čech uzavřel Václav A. dne 22. července 1923 církevně u Československého evangelického sboru v Žižkově sňatek s Annou M-ovou. Pravoplatným rozsudkem zemského trestního soudu ze dne 22. prosince 1923 byl Václav A. uznán vinným dvojnásobného manželství podle §u 206 tr. zák. Žalobu Ljuby A-ové, by manželství Václava A-a s Annou rozenou M-ovou bylo prohlášeno neplatným, procesní soud první stolice zamítl. Důvody: Soud, vycházející z názoru, že jak z dalšího vysvitá, § 268 c. ř. s. se na projednávaný případ vzhledem k výmínečnému ustanovení §u 5 třetí odstavce tr. ř. nehodí, vyžádal si ve smyslu §u 271 c. ř. s. od ministerstva spravedlnosti vyjádření, zda první sňatek Václava A-a se Ljubou rozenou K-ovou na Rusi církevně uzavřený jest po zákonu platným, či neplatným, a byl v tom směru ministerstvem spravedlnosti odkázán na jeho sdělení ve Věstníku čís. 75 z roku 1923, podle něhož církevní sňatky uzavřené v Rusku po 20. prosinci 1917 nejsou sovětskou vládou uznávány za platné bez ohledu na státní občanství osob vstupujících v manželství. Takto jest tudíž zjištěno úředně, že manželství Václava A-a se Ljubou K-ovou dne 22. července 1918, tudíž po 20. prosinci 1917 na Rusi církevně uzavřené není platné a že předpoklad zjištěné platnosti tohoto manželství v rozsudku zemského trestního soudu se skutečností jest v rozporu i když z okolností zejména Ljubou A-ovou

rozenou K-ovou potvrzených a z okolnosti, že kněz vystavil o sňatku úřední potvrzení, pokládal trestní soud platnost tohoto manželství za prokázanou. Ustanovení §u 62 obč. zák. předpokládá, že, kdo platně jest oddán, musí, chce-li k novému sňatku přistoupiti, úplně zrušení sňatku svého prokázati. Tohoto případu však, jak shora zjištěno, zde není, poněvadž první sňatek Václava A-a jest neplatným, a proto týž uzavřením druhého sňatku s Annou M-ovou, nejša se Ljubou K-ovou platně oddán, ustanovení §u 62 zák. obč. nepřestoupil, a nelze proto druhému tomuto jeho sňatku odeprítí uznání platnosti. Důsledkem toho jeví se žaloba, aby uznáno bylo právem, že tento druhý sňatek jest neplatným, neodůvodněnou. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Předem a hlavně vytýká odvolání rozsudku, že první soud se nepovažoval býti vázaným obsahem právoplatného odsuzujícího nálezu soudu trestního po rozumu §u 268 c. ř. s. Dlužno sice přisvědčiti názoru odvolatelky, že platí ustanovení §u 268 c. ř. s. také v řízení ve sporných věcech manželských, neboť toto řízení nepatří k předmětům, které byly v civilním řádu soudním upraveny (čl. I. druhý odstavec uvoz. zák. k c. ř. s.) a zůstal proto dvorní dekret ze dne 23. srpna 1819, čís. 1595 sb. z. s. i na dále v platnosti, byl však nařízením ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. na základě čl. LV uvoz. zák. k c. ř. s. vydaným v soulad uveden s předpisy nového civilního řádu soudního. Podle §u 1 tohoto nařízení jest totiž s výhradou těch zvláštností, které na jevo jdou z ustanovení všeobecného zákonníka občanského, z uvozovacího zákona k civilnímu řádu soudnímu a z následujících nařízení šetřeno předpisů zákona o soudním řízení v občanských rozepřích právních ze dne 1. srpna 1895, čís. 113 ř. zák. také v řízení ve sporných věcech manželských v §§ 94, 97 a 107 obč. zák. předepsaném, zvláštností nějakých v příčině závislosti neb nezávislosti civilního soudce od právoplatného odsuzujícího nálezu soudu trestního ve výše uvedených zákonných ustanoveních ale není a proto jest po rozumu §u 268 c. ř. s. civilní soud vázán obsahem právoplatného odsuzujícího nálezu soudu trestního. Z rozsudku trestního soudu v Praze ze dne 22. prosince 1923 v právní moc vešlého jde však toliko na jevo, že žalovaný Václav A. uzavřel nejprve manželství dne 29. července 1918 v Alexandrově s Ljubou K-ovou (žalobkyní) a pak dne 22. července 1923 na Žižkově s Annou M-ovou a že prvnější manželka jeho v čas, kdy druhé manželství bylo uzavřeno, byla a jest dosud na živu. Trestní soud považoval prvý sňatek na základě předloženého osvědčení ruské církve v Alexandrově ze dne 2./15. listopadu 1918 za platně uzavřený, ačkoliv obžalovaný se hájil tím, že první sňatek jeho není sice rozvázán, že jest však v Rusku neplatným a též jeho obhájce výslovně proto navrhoval dotaz na ministerstvo spravedlnosti, zda manželství v letech válečných v Rusku uzavřená jsou platná. Soud trestní ale k námitkám obžalovaného nepřihlížel a zejména blíže neuvažoval, zdali a které manželství bylo platně uzavřeno a uznal nehledě k tomu obžalovaného vinným dvojnásobného manželství dle §u 206 tr. z. Soudu civilnímu, který z moci úřední, vyšetřuje-li se platnost manželství, zřetel bráti musí k předpisům §§ 94—112, 115—117 obč. zák., náleží dle §u 97 obč. zák. z povinnosti úřadu dbáti pravé podstaty věci, proto je v řízení

týkajícím se platnosti manželství oprávněn, by samostatně hodnotil důkazy provedené, při čemž ovšem vázán jest odsuzujícím nálezem trestního soudu, ovšem jen pokud jím otázka platnosti toho kterého manželství byla řešena způsobem veškeré rozhodující okolnosti vyčerpávajícím a to právě v tomto případě bylo trestním soudem opomenuto. Bylo zde proto bez ohledu na trestní nález nutno samostatně objasnit a zjistit skutečnosti, zdali první manželství jest po právu čili nic, poněvadž na řešení otázky této závisí opodstatnění a právní posouzení žádání žalobního, jímž žalobkyně domáhá se soudního výroku, by druhé manželství prohlášeno bylo za neplatné. A tu zjistil první soud bezvadně základem sdělení ministerstva spravedlnosti ve »Věstníku« pod čís. 75 z r. 1923 uveřejněného, že církevní sňatky uzavřené v Rusku po 20. prosinci 1917 nejsou sovětskou vládou za platné uznány a to bez ohledu na státní občanství osob, v manželství vstupujících. Ježto pak sňatek stran dne 29. července 1918, tedy po 20. prosinci 1917 církevně v Alexandrově na Rusku uzavřen byl, není dle předpisů platných na Rusi platně uzavřen a správně proto neodepřel první soud druhému sňatku žalovaným s Annou M-ovou dle zdejších zákonných ustanovení uzavřenému uznání platnosti a správně žalobnímu žádání nevyhověl.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a odkázal věc do prvé stolice, by dále jednala a znovu rozhodla.

D ů v o d y:

Především dlužno zaujati stanovisko k otázce, zda je či není-li civilní soud v řízení o neplatnost manželství vázán dle §u 268 c. ř. s. obsahem pravoplatně odsuzujícího nálezu zemského trestního soudu v Praze ze dne 22. prosince 1923, jímž byl žalovaný Václav A. uznán vinným zločinem dle §u 206 tr. zák., jehož dopustil se tím, že, ačkoliv byl oddán dne 29. července 1918 v Alexandrově v Rusku s Ljubou roz. K-ovou, vešel opět dne 22. července 1923 na Žižkově v manželství s Annou M-ovou. První soud vyloučil použití §u 268 c. ř. s. vzhledem k výjimečnosti předpisu §u 5 třetí odstavec tr. ř. a došel pak na základě výsledku provedeného řízení k přesvědčení, že první sňatek žalovaného není platným, poněvadž vláda ruských sovětských republik neuznává za platné sňatky uzavřené po 20. prosinci 1917 bez ohledu na státní občanství osob vstupujících v manželství. Odvolací soud za to vychází z názoru, že platí ustanovení §u 268 c. ř. s. také v řízení o platnosti manželství, poněvadž zvláštní předpisy upravující toto řízení byly uvedeny v soulad s předpisy civilního řádu soudního nařízením min. sprav. ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. na základě čl. LV. úvodního zákona k c. ř. s., že však soudu civilnímu náleží, by z moci úřední dbal podstaty věci, poněvadž pak dále z rozsudku trestního soudu jde pouze na jevo, že žalovaný uzavřel nejprve dne 29. července 1918 sňatek na Rusku a dne 22. července 1923 manželství s Annou M-ovou na Žižkově, ale poněvadž nebylo nad veškeru pochybnost zjištěno, zda první sňatek byl platně uzavřen, bylo v tomto řízení o neplatnost druhého manželství bez ohledu na trestní nález samostatně zjistiti skutečnosti,

zda první manželství trvá po právu, či nikoli, a dospěl pak k témuž názoru jako prvý soud a z jeho důvodů, že platným není. V této sporné otázce přiklonil se dovolací soud k názoru prvé stolice. Jak jest již z odůvodnění rozsudku odvolacího soudu na první pohled patrné, uznává na jedné straně, že civilní soudce jest nálezem trestního soudu vázán, na druhé straně však současně hájí názor, že civilnímu soudu náleží zkoumati z úřední povinnosti pravou podstatu věci, vyskytnou-li se přes to pochybnosti o platnosti manželství. Obojí vedle sebe nemůže obstát, toť zajisté patrné. Odvolací soud přidržuje se zřejmě důvodů dřívějšího rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 140 sb. n. s., které však opomenulo řešiti spornou otázku se stanoviska §u 5 třetí odstavce a §u 371 druhý odstavce tr. ř., jehož ustanovení jsou tu v prvé řadě směrodatnými. Předpisem §u 5 třetí odstavce jest stanoveno, že v tom případě, jde-li o předurčující otázku platnosti manželství, má býti rozhodnutí civilního soudu pro to příslušného vzato za základ trestnímu nálezu. To předpokládá, že takové rozhodnutí se již stalo nebo že řízení o tom bylo již zavedeno nebo trestní soudce svým oznámením dal k tomu podnět. V obou poslednějších případech má trestním soudcem býti vyčkáno rozhodnutí příslušného civilního soudu, po případě naléháno na jeho urychlení. Také dle §u 371 druhý odstavce tr. ř. jest rozhodnutí o neplatnosti manželství vyhrazeno civilnímu soudu. Nelze ovšem tvrditi, že by ve všech případech a za všech okolností musel předcházeti výrok civilního soudu a že by trestní soud nemohl v řízení pokračovati a vynésti rozsudek odsuzující, tolik však jest jisto, že, nebylo-li civilním soudem o platnosti manželství již rozhodnuto, trestní soudce nesmí pouštěti se v rozhodování o této předurčující otázce tenkrát, když buď již se koná o ní řízení před civilním soudem, nebo když při řešení otázky té vzniknou pochybnosti, neb když jde o překážku manželství, k níž sluší míti zřetel z povinnosti úřední. Ve všech těchto případech jest na trestním soudu, aby, jak již uvedeno v případě prvém, vyčkal rozhodnutí civilního soudu, a aby v obou ostatních případech dal podnět k zavedení řízení o neplatnosti manželství před soudem civilním a k vydání rozhodnutí, jež pak musí vzíti za základ svého rozhodnutí (Storch, říz. trest., I. díl, 144—147, Dr. S. Mayer, říz. trestní, I., str. 40). Odvolací soud poukázal na to, že § 268 c. ř. s. zní všeobecně a že zvláštní starší předpisy, upravující řízení o neplatnosti manželství, byly nařízením ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. uvedeny v soulad s novými předpisy soudního řádu. Ustanovení §u 268 c. ř. s. spočívá, jak vidno z motivů, na snaze, by se při stejnosti zásad hodnocení průvodů zabránilo z důležitých příčin, hlavně z ohledu na důvěru ve spravedlnost a právní jistotu, opakování a přezkoumávání celého průvodního řízení trestního soudu před soudem civilním. Avšak předpisy §u 5 třetí odstavce a §u 371 tr. ř. jsou povahy kategorické, přicházejí v prvé řadě v úvahu, prikazujíce ve smyslu shora uvedeném řešení zvláštní předurčující otázky platnosti manželství rozhodnutí civilního soudu pro to jedině příslušného. Že předpis §u 268 c. ř. s. zní všeobecně, nevádí, neboť předurčující otázka platnosti manželství jest upravena zvláštními ustanoveními v trestním řádě, a civilní řád soudní ve sporech o platnost manželství zachoval v platnosti posavadní starší

předpisy, jež byly sice uvedeny v soulad s předpisy nového civilního řádu soudního, ale s výhradou těch zvláštností, jež vyplývají z ustanovení obč. zák., úv. zák. k civ. řádu soud. a z posavadních ustanovení těchto zvláštních starších zákonů. Okolnost pak, že ustanovení §§ 5 a 371 tr. ř. nebyla a nemohla býti zrušena anebo změněna ministerským nařízením ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák., nevyžaduje bližšího odůvodnění. Zejména v řízení o platnost (neplatnost) manželství, jde-li o překážky manželství kotvící v právu veřejném, jest vycházeti ze zásady oficiálnosti a zásady vyšetřovací. Dle §u 8 min. nař. čís. 283/1897 ř. zák. má býti přihlíženo k předpisům §§ 94—102 obč. zák. a dle §u 14 dv. dekr. čís. 1595 sb. just. zák. z roku 1819 jest rozhodné okolnosti úplně vyšetřiti, důvody pro neplatnost manželství zcela objasniti, platnost manželství proti každému svévolnému odporu v ochranu vzítí a jednání tak zaříditi, by buď neplatnost manželství byla jasně prokázána nebo nemožnost tohoto důkazu byla mimo veškeru pochybnost uvedena. Též § 28 zák. čís. 320/1919 sb. z. a n. přikazuje vyšetřiti z úřední povinnosti neplatnost manželství, jsou-li mu v cestě překážky tam uvedené, zejména pokud se týče jeho formy (§§ 8 a 12 třetí odstavec téhož zákona, viz rozh. čís. 4693 sb. n. s.). Zásada oficiálnosti a zásada vyhledávací, která zde platí tudíž měrou nejrozsáhlejší a je provedena zcela důsledně (Hora, čsl. civ. právo proc., díl III. str. 190—192), bránila by tedy tomu, by civilní soudce nedal se vázati nálezem trestního soudu, jenž proti předpisu §u 5 tr. ř. vyřešil si též předurčující otázku platnosti manželství a při tom dokonce ani nepočínal si do všech krajností dle těchto zásad. Dovolání uplatňující důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s. není tedy potud v právu, pokud míní, že civilní soud je naprosto vázán, vyslovil-li trestní soud svým nálezem, že první manželství žalovaného jest platné a že nemůže tuto otázku již přezkoumávat. Nemožno souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že z rozsudku trestního soudu jde pouze na jevo, že žalovaný uzavřel nejprve manželství dne 29. července 1918 na Rusi s Ljubou K-ovou a pak dne 22. července 1923 na Žižkově s Annou M-ovou a že prvnější manželka v čase uzavření druhého manželství byla a jest posud na živu, tedy jakoby z trestního rozsudku nevycházelo, že první manželství se pokládá za platně uzavřené. Vždyť jinak by nebyl mohl obžalovaného uznati vinným zločinem dvojženství a z důvodů trestního rozsudku plyne jasně, že obhajoba obžalovaného, že prvý sňatek na Rusi nebyl platným, byla pokládána za úplně lichou a že obžalovaný, dobře věda, že jeho prvý sňatek je platný a dosud nerozvázn, vešel ve druhý sňatek. Než to nezbavuje civilního soudce povinnosti, by ve svém úředním šetření samostatně pátral po platnosti či neplatnosti manželství způsobem zcela vyčerpávajícím. Právem vytýká rozsudek odvolacího soudu, že trestní soud, jenž, jak již uvedeno, vůbec ani nebyl oprávněn k řešení této předurčující otázky, nedbal námítky obžalovaného, kterouž se při hlavním přelíčení hájil, že jeho první sňatek není sice rozvázn, ale že jest v Rusku neplatným a že nedbal návrhu obhájce, aby dotazem na ministerstvo spravedlnosti bylo zjištěno, zda manželství uzavřená v letech válečných v Rusku jsou platná. Právem proto nižší soudy v tomto sporu řešily bez ohledu na rozsudek trestního

soudu otázku, zda jest považovati první manželství žalovaného neplatným.

Dovolatelka hájí názor, že, pokud platnost manželství závisí na formě, platí též u manželství v cizině uzavřeného předpisy zdejšího práva dle zásady *lex fori*, poněvadž jde o předpisy *vižící* (*jus cogens*). Pokud se týče této otázky, dlužno podotknouti tolik: Ohledně uzavření manželství v cizině platí zásada: *locus regit actum*. To vyplývá z toho, že § 4 obč. zák. propůjčuje závaznou moc předpisům tuzemského práva též mimo obvod jejich působnosti jen potud, pokud omezují osobní způsobilost jednajících osoby, a že dle §u 37 obč. zák. právní jednání v cizině, třeba se na nich účastní zdejší příslušník, posuzují se dle zákona místa, kde právní jednání se stalo. Totéž platí o formě uzavření manželství, ale posavadní praxe připouští zde výjimku, že, byl-li jeden ze snoubenců zdejším příslušníkem, stačí, byla-li zachována forma, jakouž předpisuje zákon zdejší (rozh. nejv. soudu č. 3903 sb. n. s.). Dovolání jest proto opodstatněno, pokud se táže, na základě jakého zákonného ustanovení došel odvolací soud k názoru, že církevní sňatek, uzavřený v Rusku po 20. prosince 1917 není platným. Soud druhé stolice odvolává se pouze na sdělení ministerstva spravedlnosti ve věstníku z r. 1923 pod čís. 75, dle něhož na dotaz odpověděl lidový komisař pro zahraniční záležitosti v Moskvě notou ze dne 8. prosince 1922, že církevní sňatky uzavřené v Rusku po 20. prosinci 1917 nejsou sovětskou vládou uznávány za platné bez ohledu na státní příslušnost snoubenců a že uznává za platné pouze ty, jež byly uzavřeny před sovětskými úřady. Avšak manželství, bylo-li uzavřeno podle zákonných norem platných v té době, nemůže býti zbaveno své platnosti již proto, že pozdější vládní režim jich neuznává, leda že by onomu sdělení mělo býti tak rozuměno, že nyní platné zákonné předpisy na Rusi neuznávají církevní sňatky za platné, nýbrž jen sňatky uzavřené před sovětskými úřady aneb církevní sňatky, byly-li předepsaným způsobem v občanském úřadě zaregistrovány. Z onoho sdělení, na něž oba nižší soudy své rozhodnutí staví, nijak ani nevyplývá, zda a jaké právní předpisy se staví proti platnosti manželství Václava A-a s Ljubou K-ovou, uzavřeného dne 29. července 1918 na Rusi a bylo tyto okolnosti tím spíše vyšetřiti, jelikož dle předloženého potvrzení arcikněze chrámu Narození Kristova v Alexandrově a dle přísězné výpovědi Ljuby K-ové v trestním řízení byl tento sňatek uzavřen dle obřadu pravoslavného v kostele způsobem slavnostním a za přítomnosti dvou svědků. Bude tedy, pokud jest to možno, zjištěti, zda první sňatek žalovaného v Rusku byl za takových náležitostí uzavřen, by mohl býti jako platně uzavřený považován, či zdali, z jakých důvodů a dle jakých na Rusi platných zákonných předpisů takové manželství není platným, vyšetřiti bude dále také, zdali Václav A. byl v době uzavření prvního sňatku státním příslušníkem tehdy ještě trvajících státu Rakousko-uherského a zdali způsob uzavření tohoto jeho sňatku odpovídal aspoň zákonným předpisům tehdy v tomto státě plativším a platnost sňatku podmiňujícím, zejména pokud se týče ustanovení §§ 69—75 obč. zák. To se nestalo a proto z těchto důvodů dovo-

laci soud, vycházející ze zásady oficiálnosti a zásady vyhledávací, zrušil rozsudky nižších soudů, třeba dovolání neuplatňuje důvodu §u 503 čís. 2 c. ř. s. a takového návrhu neobsahuje, a vrátil věc do první stolice k dalšímu jednání a rozhodnutí.

Čís. 5860.

Záruční prohlášení nepatří k úkonům, jež může předsevzít pouhý úředník bez zvláštního zmocnění po rozumu čl. 47 a 234 obch. zák. Souhlas principálův lze však spatřovati po případě v jeho chování se k takovým počinům.

Předpis čl. 48 obch. zák. jest předpisem pouze pořádkovým a netýká se platnosti závazku samého.

(Rozh. ze dne 17. března 1926, Rv I 1970/25.)

Žalující stavební družstvo domáhalo se na žalované bankovní filiálce, by složila vadium, tvrdíc, že žalovaná poskytla staviteli Karlu Sch-ovi záruku za vadium. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jde o to, zda žalovaná bankovní filiálka vůči žalujícímu družstvu převzala záruku za vadium 166.000 Kč pro architekta Karla Sch-a. Nesporno jest, že podpis na písemném prohlášení o převzetí této záruky z 10. prosince 1921 neodpovídá zápisům obchodního rejstříku, ježto ono prohlášení jest za žalovanou filiálku podepsáno D-em, jemuž přísluší jen kolektivní prokura (čl. 41 třetí odstavec obch. zák.), a pokladníkem Josefem J-em, který ku spolupodpisu není dle obchodního rejstříku vůbec oprávněn. Odvolací soud správně uvádí, že záruční prohlášení nepatří za všech okolností k činnostem, které by mohl Josef P. jako pouhý pokladník bez zvláštního zmocnění po rozumu čl. 47 a 234 obch. zák. jménem žalované strany konati. Tudiž nestačila by k průkazu žalobního nároku prostá existence onoho prohlášení. Rovněž není žaloba, nač dovolatelka též správně poukazuje, opřena o výslovné udělení plné moci oněm zřízencům. Avšak v tomto sporu jde o něco jiného. Odvolací soud, opíraje se při přezkumu zjištění prvního soudu o úvahu, že postup žalované filiálky po dlouhou řadu let zachovávaný nemohl vědomosti centrály, zejména při revisích, za náležité opatrnosti ujíti, přejímá zjištění prvního soudu, že žalovaná filiálka po celou řadu let vydávala závazné listiny, zejména také akreditivy a garanční listiny, podepsané úředníky D-em a J-em, a že pražská centrála rovněž po celou řadu let postup ten trpěla a proti platnosti a závaznosti takových listin námitek nečinila a že postup tento byl dokonce výlučným. Odvolací soud zcela správně uvádí, že pro obsah a objem plné moci jsou v poměru mezi principálem a osobou třetí směrodatny vnější jevy, totiž jak se plná moc